

Второ съобщение

Христос като Този, Който върши небесноуправляеми дела, нашият Пастир, нашата почивка и Сеячът

Пасажи от Писанията: Мт. 9:20-22, 36; 11:28-30; 13:3, 18-23

I. Христос е разкрит като Този, Който върши небесноуправляеми дела—полата на Неговата дреха—Мт. 9:20-22:

- А. Дрехата на Христос символизира Неговите праведни дела, а полата символизира небесното управление: „Говори на израилевите синове и им кажи в поколенията си да правят ресни по краищата на дрехите си и да сложат син ширит на ресните на краищата. И това да ви бъде за ресни за напомняне и като ги гледате, да помните всичките заповеди на Господа и да ги изпълнявате...и да бъдете святи на вашия Бог“—Чис. 15:38-40:
 - 1. Ширитът символизира връзване, а синият цвят – небесните неща.
 - 2. Следователно синият ширит означава, че нашето поведение, като Божии деца, трябва да бъде прекрасно и да се намира под управлението, ръководството и връзването на небесното правителство, ограничение и регулиране.
- Б. Дрехите символизируют добродетелите в човешкото поведение; дрехите на Господа символизируют Неговото свършено поведение в Неговата човешка природа, Неговото целомъдрено свършенство.
- В. В човешките добродетели на Господ Исус имаше изцелителна сила; затова, когато болната жена се докосна до полата на Неговата дреха, силата на Неговата добродетел излезе от Него и влезе в жената, и тя се изцели.
- Г. От Христовите небесноуправляеми дела произлизат добродетелите, които се превръщат в изцелителната сила—Мт. 14:36.
- Д. Това, че жената докосна дрехата на Господа, всъщност означаваше, че тя се докосна до Него в Неговата човешка природа, в която беше въплътен Бог (Кол. 2:9); чрез това докосване Неговата божествена сила се преля посредством свършенството на Неговата човешка природа и се вля в онази, която Го беше докоснала и се превърна в нейно изцеление (Лк. 8:45-48; Евр. 12:2А).
- Е. Бог, Който обитава в непристъпна светлина, можеше да бъде докоснат в Слугата-Спасител чрез Неговата човешка природа и се превърна в спасение и наслаждение за болната жена.
- Ж. Тълпата, която се притискаше, не получи нищо от Слугата-Спасител, но онази, която се докосна до Него, получи нещо (виж *Химн* № 559, 2-ри куплет и припева).

II. Господ Исус е нашият Пастир, а ние сме Неговите овце—Мт. 9:36; Ис. 40:11; 53:6; Езек. 34:1-5, 11-15:

- А. Той ни пастирува в началния етап на наслаждението на Христос като зелените пасбища и на Духа като тихите води— Пс. 23:1-2; 1 Тим. 1:4; Фил. 1:19Б; Йн. 21:15; 1 Сол. 2:7; 1 Кор. 12:13Б.
- Б. Той ни пастирува във втория етап на съживлението и преобразяването по пътеките на правдата—Пс. 23:3; Римл. 12:2; Йн. 7:38; Римл. 8:4.
- В. Той ни пастирува в третия етап на преживяването на присъствието на възкръсналия пневматичен Христос, докато ходим в долината на сянката на смъртта—Пс. 23:4; 2 Тим. 4:22; 2 Кор. 12:7-10.
- Г. Той ни пастирува в четвъртия етап на по-дълбокото и по-възвишено наслаждение на възкръсналия Христос—Пс. 23:5:
 - 1. Господ приготвя трапеза пред нас в присъствието на неприятелите ни—стих 5А; вж. 2 Царе 4:4; 9:7, 13; Бит. 14:18-20; Неем. 4:17.
 - 2. Господ помазва главата ни с мир и чашата ни прелива—Пс. 23:5Б; Евр. 1:9; 1 Кор. 10:16А, 21.

3. Псалм 23:5 виждаме Триединния Бог—Синът като пиршеството, Духът като мирото за по-мазване и Отец като източникът на благословение.
- Д. Той ни пастирува в петия етап на пожизненото наслаждение на божествената благодост и милост в дома Господен—6-ти стих:
1. Под органичното пастируване на пневматичния Христос благодост и милост ще ни следват през всичките дни на живота ни и ние ще живеем в дома Господен през всичките си дни—6-ти стих:
 - а. *Благостта* обозначава благодатта на Христос, *милостта* обозначава любовта на Отца, а думата *следват* загатва за общението на Духа; следователно благодатта на Сина, любовта на Отца и общението на Духа са с нас—2 Кор. 13:14.
 - б. Наслаждението на преминалия през процес и завършен Триединен Бог ни въвежда в наслаждението на Бога в Божия дом (Христос, църквата, нашия дух и Новия Ерусалим—Йн. 1:14; 2:21; 1 Тим. 3:15-16; Еф. 2:22; Откр. 21:2-3, 22) където ще обитаваме през всичките си дни (в сегашния век, в бъдещия век и във вечността).
 2. Трябва да се стремим да живеем в Божия дом през всичките дни на живота си—Пс. 27:4-8:
 - а. За да съзерцаваме красотата (прелестта, приятността, очарованието) на Бога—стих. 4А, 8; 2 Кор. 3:18.
 - б. За да се допитваме до Бога, да сверяваме с Него всичко във всекидневния си живот—Пс. 27:4Б; вж. Ис. Нав. 9:14.
 - в. За да бъдем скрити под Божия покров и да се скрием в скривалището на Божия шатър—Пс. 27:5А; 31:20.
 - г. За да се издигнем и Бог да издигне главата ни—27:5Б-6А.
 - д. За да принасяме жертви на радостни възкличания с пеене и псалмопеене на Бога за Негова слава—стих 6В; Евр. 13:15; Фил. 2:11.

III. Господ Исус е нашата почивка—Мт. 11:28-30:

- А. „Елате при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви дам почивка“—28-ми стих:
1. Трудът в този стих обозначава не само труда, свързан с усилията за пазене на заповедите на закона и на религиозните правила, но и труда на борбата за успех във всяка работа; всички, които се трудят по този начин, са тежко обременени.
 2. Почивката обозначава не само освобождаването от труда и от бремето под закона и религията, или под каквато и да било работа и отговорност, но също така означава свършен мир и пълно задоволение.
- Б. „Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите почивка за душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремe е леко“—стих. 29-30:
1. Да вземем игото на Господа, означава да приемем волята на Отца; това не означава да бъдем регулирани или контролирани от някаква работа, а означава да бъдем ограничени от волята на Отца.
 2. Господ живееше такъв живот и се интересуваше единствено от волята на Своя Отец (Йн. 4:34; 5:30; 6:38); Той напълно се покоряваше на волята на Отца (Мт. 26:39, 42); затова Той ни казва да се научим от Него.
 3. Да се научим от Него означава не да Го имитираме външно, а да Му подражаваме в духа си, като вземаме Неговото иго—Божията воля; Божията воля трябва да ни впрегне в ярем и ние трябва да положим врата си под този ярем, за да се превърнем в Негов дубликат—1 Петр. 2:21.
 4. Почивката, която намираме, като вземаме игото на Господа и се учим от Него, е за нашите души; това е една вътрешна почивка, а не нещо външно по природа.

5. Игото на Господа е волята на Отца, а Неговото бреме е работата за извършване на волята на Отца; това иго е лесно (добро, благо, меко, нежно, приятно, а не трудно, сурово, остро и горчиво) и това бреме е леко, а не тежко.

IV. Сеячът е чудесната личност на Господ Исус, а посятото семе също е Самият Господ като възплъщението на Триединния Бог—Мт. 13:3, 18-23:

- А. Трябва да видим видението за Сеяча Христос, Който сее Себе Си като семето на живота в хората; това видение е самото сърце на Господното възстановяване, защото то е свързано със сърдечното желание на Господа.
- Б. Той иска да влезе в нас, Своите избрани хора, за да бъде наш живот по пътя на сливането, така че да стане наш елемент и да ни превърне в Свое изражение.
- В. Вярващите, които са новородени в Христос с Божия живот, са Божията обработваема земя, нива в Божието ново създание за отглеждане на Христос, за произвеждането на скъпоценни материали за Божието здание—1 Кор. 3:9, 12А.
- Г. Съгласно Библията растежът се равнява на изграждането; това се случва чрез растежа на божественото семе на живота в нас—1 Йн. 3:9; Кол. 2:19; Еф. 4:15-16.
- Д. В Ефесяни 3:17 се разкрива, че Триединният Бог е влязъл в нас, за да извърши градивна работа със Себе Си като елемента и с нещо от нас като материалите; това се вижда в притчата за сеяча в 13-та глава на Евангелието от Матей:
1. Господ сее Себе Си като семето на живота в сърцата на хората, които са почвата, за да расте и да живее в тях и да се изразява чрез тях—3-ти стих.
 2. Семето се сее в почвата, за да расте чрез нейните хранителни съставки; в резултат на това продукцията е съединение на елементите на семето и на почвата—23-ти стих.
 3. В себе си имаме определени хранителни съставки, които Бог е създал като подготовка за Своето влизане и растеж в нас; Бог е създал човешкия дух с човешките хранителни съставки и с човешкото сърце като почва за божественото семе—1 Петр. 3:4.
 4. Темпът, с което растем в живота, зависи не от божественото семе, а от количеството хранителни съставки, които предоставяме на това семе; колкото повече снабдяваме семето с хранителни съставки, толкова по-бързо то ще расте и ще процъфтява—Мт. 5:3, 8.
 5. Ако пребиваме в душата си, в природния си човек, божественото семе няма да разполага с никакви хранителни съставки за своя растеж, но ако се укрепваме във вътрешния си човек и ако обръщаме внимание на духа си, и го упражняваме, семето ще бъде снабдено с хранителни съставки и Христос ще се всели в нашите сърца—Еф. 3:16-17; Римл. 8:6; 1 Тим. 4:7; вж. Юда 19.
 6. Ако искаме Господ, като семето на живота, да порасне в нас и да се превърне в наше пълно наслаждение, трябва напълно да се отваряме за Господа и да Му съдействаме за цялостна разправа с нашето сърце—Мт. 13:3-9, 18-23.
 7. От една страна, Бог ни укрепва със Себе Си като елемента, а от друга страна, ние предоставяме хранителните съставки; благодарение на тези две неща Бог в Христос извършва Своето вътрешносъществуващо изграждане—изграждането на Своя дом—в цялото ни същество.